

Cykling er min kirke – en selvbesindelse

Historikeren og debattøren Mikael Jalving er både en passioneret cyklist og velopløst skribent. I bogen *Cykling er min kirke* tager Jalving læseren med på sine cykelture, og det er både berigende, oplysende og stærkt underholdende.

Af Peter Christiansen

I travle tider med arbejdspress, deadlines, eksaminer og alskens øvrige forpligtelser hængende over hovedet trænger de fleste af os en gang imellem til et frirum. Et frirum, hvor man bare kan være sig selv og lade tankerne flyde frit. Og et sådant frirum kan cyklingen tilbyde. Mikael Jalving tager på underholdende vis sine læsere med på nogle af sine cykelture, og her går tankerne i forskellige retninger. Nogle gange struktureret, andre gange knap så struktureret, men han kommer vidt omkring. I et afsnit mindes han sin ubekymrede studentertid, hvor han blandt andet læste i Italien og investerede i sin første rigtige racercykel, en Giant TCR, som han købte af en lettere anløben studiekammerat. Andre steder i bogen beskrives de skræmmende konsekvenser af den nuværende globalisering, og gennem de fleste af bogens 188 sider refereres i en lind strøm til filosoffer, teologer, kunstnere og politikere. Så man skal være på, hvis man vil have det hele med, og jeg måtte adskillige gange ty til Google, når jeg fx skulle opdateres på Kants teser, Saint Exupéry's tanker og Albert Camus' forfatterskab.

Fuld af humor

De mange dybsindige og flere steder alvorlige betragtninger glider ned via en række yderst humoristiske passager, der med gavmild hånd er strøet ud over samtlige bogens kapitler. Mon ikke de fleste passionerede konkurrence- og motionscyklister kan nikke genkendende til Jalvings matematiske logik: "Det ideelle antal af cykler er altid $n+1$, hvor n er det antal cykler, du allerede ejer. Alternativt formuleret som $s-1$, hvor s er det antal cykler, der vil føre til skilsmisse."

Men også alvorligere emner tages op, fx problematikken med den øgede kriminalitet og potentielle terror, der er fulgt i kølvandet på de seneste tiårs lempelige asylregler. Her lægger Jalving ikke skjul på sit standpunkt, men han argumenterer sobert og sagligt, og som læser får man noget at tænke over.

Ikke stringent struktureret

Bogens skelet er kronologisk, i hvert fald i den forstand at Jalving lægger ud med forårsklassikeren Flandern Rundt, senere fokuserer han på sommerens store etapeløb, og efter et kapitel, der omhandler efteråret, tager han os med til belgisk cykelcross i juleferien. Men alt det indimellem – alle Jalvings tanker under cykelturene – forekommer som nævnt mere eller mindre struktureret. Og det skal ikke forstås negativt, for som læser præsenteres man hele tiden for nye input, tankevækkende refleksioner, overraskende referencer og spændende betragtninger. Forfatteren, der skriver med jeg-fortæller og indre synsvinkel, bekender kulør allerede fra bogens start. Som læser er man ikke i tvivl om Jalvings politiske og

holdningsmæssige ståsteder, og det kan man se forskelligt på. Tager man de negative briller på, kan Jalving forekomme unuanceret i sit syn på fx globalisering og indvandring, men personligt synes jeg, bogen er befriende ærlig og flere steder herligt politisk ukorrekt.

Bred målgruppe

Forvent ikke en cykelbog i traditionel forstand, og *Cykling er min kirke* kan være svær at placere gennemæssigt. Men interesserer man sig for cykling, og er man åben over for nye, anderledes og indimellem provokerende indspark, er bogen en fornøjelse at læse. Man får bliv klogere på cyklings væsen, man får noget at tænke over, og gennem alle bogens 188 sider er man godt underholdt.

Fakta

Titel: *Cykling er min kirke – en selvbesindelse*
Forlag: Ellekær
Forfatter: Mikael Jalving
Omfang: 188 sider
Pris: 175 kroner

Essay/fagbog

Mikael Jalving

* * * * *

Cykling er min kirke – en selvbesindelse

200 sider, 175 kroner

Forlaget Ellekær

Foruden de velkendte ti bud lever Mikael Jalving også efter et ellefte: »Du må ikke misse din træning.« Det kunne måske lyde som noget fra en slanke- eller selvhjælpsbog, men er nærmest det modsatte: Jalving cykler nemlig hverken for at blive sund eller et bedre menneske, men for selve cyklingen. For selvforglemmelsen. For at mærke vejen og vinden og tiden, som går.

Så langt er der et idéfællesskab mellem JP-kommentatorens nye bog, »Cykling er min kirke – en selvbesindelse», og psykologen Svend Brinkmanns »Ståsteder», der udkom tidligere i år. Ligesom Brinkmann er Jalving træt af tidens nyttetænkning og opfordrer os i stedet til at genfinde glæden ved aktiviteter, der ikke tjener et klart defineret mål, men som måske netop derfor er en vigtig del af at være menneske.

Som han skriver: »På cyklen kan du blive den, du var, før moderniteten forvandlede dig til sit idealistiske og sentimentale monster. Cykling tilbyder selvbesindelse. På cyklen kan du holde uhyrerne på afstand og forberede dig mentalt på det ragnarok, der muligvis kommer, og en død, der venter alle, store som små.«

Der køres både på de indre linjer og på den store samfundsklinge: Jalving veksler borgerlig kulturkritik med reportage fra landevejene i Frankrig, Italien, Spanien, Sverige og Nordsjælland. Der er anekdoter om tidens største cykelryttere og betragtninger om livet som midaldrende dansk mand med to børn, fem cykler og folkeregisteradresse i Brønshøj.

Som Jalving skriver i prologen: »Jeg er i alt væsentligt bundet til min familie, min cykel og mit fædreland i akkurat denne rækkefølge.«

Dårlig kaffe og bare røve

Især beskrivelserne af træning og konkurrencer fænger. I den traditionsrige Arbejdernes Bicycle Klub er forfatteren politisk uenig med de andre medlemmer, som skændes om behovet for tøj og vinterskærme. Men på landevejene finder alle sammen om et herrefællesskab, som bliver holdt oppe af det frivillige foreningslivs orden og gensidige tillid. Vi hører om hierarkier og kodeks for samtaler på landevejene, og vi er med efter løbene, når historikeren, biologen, pædagogen og skorstensfejeren finder sammen om at drikke dårlig kaffe og klæde om med bare røve mellem de parkerede biler.

Mens flere af forfatterens betragtninger om kristne værdier og truslen fra radikal islam er hørt før, er hverdagsskildringen af livet som cyklemotionist og -missionær velopløst og medrivende. Jalving er sjovere selskab, når han ser Tour de France med sin farmor i Sankt Klemens, end når han raser mod Peter Tudvad og »vor tids socialarbejdere, feminister og human ressource-medarbejdere.«

Derfor kan man også savne flere betragtninger over det afgørende hverdagsproblem, som alle cyklende familiefædre kæmper med, nemlig hvordan de dog skal finde tid til deres lidenskab. Medmindre man har råd til at holde fri, bliver cykling på et vist niveau en evig forhandling med familie og job og ofte en kilde til dårlig samvittighed. Jalving konkluderer, at »de gode koner forstår det eller accepterer det,« men meget mere hører vi ikke.

På trods af dette vil mange læsere kunne genkende skildringen af idrættens glæder og besværligheder. Ligesom de vil kunne beskrivelserne af den særlige ro, der kommer af at være i selskab med åndedræt og underlag i timevis ad gangen. For det er helt rigtigt set, når Mikael Jalving kalder sin cykel for en kirke, der både løfter ham op mod himmelhvælvet og trykker ham ned i mudderet. En religiøs ydmygelse. Som han konkluderer: »Jeg forbliver den samme, en synder på cykel.«

BOGLIV

- om bøger og alt det, de fører med sig

Om

Anmeldelser

Forfattere

Events

Inspiration

jan
17

Gæsteanmeldelse: Kroppen, savnet, momentet (Eller: Når cykling bliver interessant)

Posted by Ulla Hinge Thomsen

Boglivs gæsteanmelder, yogi og podcaster **Maria Guldager, ved ikke det fjerneste om cykling, men er aldeles forført af historiker Mikael Jalvings nye cykelbog.**

Jeg mærker sveden, svingene, sprinten, selvforglemmelsen, smerten, sukkermanglen og stilheden. Jeg græder, jeg griner, jeg opløses, jeg heler. Jeg træder med i pedalerne så godt, jeg kan, men jeg sidder også tit fast, forgabt, når Jalving udstopper historien med digteriske stykker sjæl som: "Min krop er mit savn" eller "I springet mellem viden og beslutning tabte jeg momentet"? Bogen handler om kroppen, savnet og momentet. Om den hektiske hovedstyrede hverdag med lejlighedsvis ydre shitstorme og indre tankegalop. Om den kontrastfulde cykling der styrer

cykelløberen til på samme tid forsagelse og "lystfyldte intervaller".

Bogen er inddelt i fire sæsoner, men det første, jeg læser af Mikael Jalvings nye værk – hey, jeg skal jo lige udfordre årets slaviske rækkefølge – er på side 50, hvor jeg måske ubevidst har slået op ved ordet "lyst", det kunne lige ligne mig. Her får jeg øje på, at det her ikke er nogen tør cykelbog, men at forfatteren er en dedikeret og dybsindig mand, for hvem cykling ikke er et lystprincip, snarere et bud, en påmindelse om, at ethvert menneske kaster en skygge på vejen. Wow. Når jeg derpå spoler tilbage til side 1, og læser kronologisk frem til side 189, bekræftes navnet på Jalvings virksomhed: **Ord der virker**.

Oh yeah, de virker! Hver en side virker!

Når en bog, der handler indgående om noget, jeg egentlig ikke har den fjerneste forstand på, nemlig cykelsporten, formår at være den bedste jeg bog, jeg har læst længe, må det tilskrives forfatterens formidlingstalent. Hør selv:

“Vist er cykling en fysisk aktivitet, men taber man først psykisk er sejret umulig. Således taler djævelen dunder til mig i afgørelsens stund og mere end antyder, at de højeste idealer stammer fra de laveste drifter” (side 83).

Eksistentielt behov for cykling

Jalving har skrevet en bog om cykling, men den handler om så meget mere; som i den introspektive passage, da han deltager i et cykelløb ved Roskilde og ender “i den tunge ende”:

“Skal jeg hæve niveauet, må jeg til pengepungen, men den er desværre flad. Igen mærker jeg denne trang til et gøre ét og lægge voksenlivets små kompromisser til side, begynde forfra, selvom det er umuligt, men gøre det i trods, leve sit liv baglæns i stedet for forlæns, evigt halsende bagefter, og på denne omvendte måde genfinde ungdommens muligheder, koncentrere, fokusere og målrette ambition og drøm på cyklen i stedet for, som jeg gjorde, med mine studier” (side 115).

Selv de passager, der keder mig en anelse – og lad mig lige afbryde mig selv og indskyde, at jeg keder mig lynhurtigt. I alt. I relationer, i undervisning, til sociale arrangementer og ja også i læsning – må jeg ikke tune ud, for lige i halen på det, jeg ikke helt forstår, venter der magiske læseroplevelser om livets meningsdimension.

Besat og rigoristisk legende

Flettet ind i historien og den politik, der skyder op af de afdødes jord og direkte ind i selvforståelsen hos de yngste poter, er de personlige fortællinger som på side 113:

“Selv min polterabend foregik på cykel i 2006 med Mike og Bremer og helt uden strippere og body-tequila. Ikke fordi vi var dydsmønstre, næ, vi var bare besatte”.

Besættelsen er forfatteren helt åben om:

“Jeg kan godt se det, dvs. registrere symptomerne, men vægrer mig ved at stille diagnosen. Min cykling er blevet epidemisk og grænseoverskridende. Hvor jeg er, er den også.” (side 132).

Indrømmet: Det er nøjagtig den selvransagende stemme, der giver mig læselyst i en hverdag, hvor podcasts og lydbøger i langt rigere mål får min opmærksomhed. Jalving skriver, at han blev mindre troende, som han blev mere cyklende, og fra sit faste holdepunkt, den stadigt accelererende cykel, leverer han en kritik af tidens skamløse, rodløse, normløse (papirløse?) idealisme.

Stærkest kommer forfatterens ordensglæde til udtryk ved de såkaldte licensløb:

“Fri leg er en vederstyggelighed. Leg kræver rammer, indimellem regler, internaliserede eller ritualiserede rammer” (side 172).

Selve bogens titel er også en demonstration af, at åndelighed kan organiseres uden for kirkebygningen. Der er stadig et fællesskab, et enkeltmandsansvar og en stræben efter at komme hinsides sig selv.

Kompensation, messe og flugt

Jalving er ikke bange for gentagne gange, at præsentere sine fortolkninger af cyklingens væsen. Her er bare et par af citaterne om, hvad cykling er:

“Cykling tilbyder selvbesindelse. På cyklen kan du holde uhyrerne på afstand og forberede dig mentalt på det ragnarok, der muligvis kommer, og den død, der venter alle, store som små.” (Side 10)

“...cyklen er det hverdagstræ, vi kan gøre brug af, og som kan få os til at leve med døden” (Side 53)

“Cykling, såvel den kommercielle som den glade amatørisme, handler ikke om at gøre gode gerninger for andre, men om at realisere sit fysiske potentiale- uden at skade andre”. (Side 109)

Der er flere, hvor de kommer fra. Bogen, som jeg giver seks fyldige stjerner, har givet mig et exceptionelt godt indblik i rytterens såvel som menneskets drøm. Som Jalving skriver sidst i bogen, så er cykling en kompensation, en messe og en

flugt, der renser ud i tanker og bagage. Lyder som noget, ethvert menneske kan genkende at trænge til.

Læs den, ikke for Guds skyld, men din.

Cykling er min kirke – en selvbesindelse af Mikael Jalving er udgivet på forlaget Ellekær og kan blandt andet fanges [her](#)

Del dette:

Like this:

Vær den første til at synes godt om dette.

Posted in *Anmeldelse, Fagbøger, Voksne*

Tagged *Cykling; Religion; Hverdag; Michael Jalving*

...

,
